

get med 100 Tdr., og at der blev oprettet 10 nye Husmandsbrug paa disse 100 Tdr. Land. Tror man da, at det vilde forandre Kommunens Økonomi i en saadan Grad, at man af denne Aarsag skulde modsætte sig en saa forstandig, forsvarlig og rimelig Udvikling? Nej, heldigvis er det sociale Spørgsmaals Løsning her hos os i Modsætning til i mange omliggende Lande, kun et Spørgsmaal om Jordens rette Fordeling. Thi her er Sommorsol, nok og her er Sædejord nok, bare vi, bare vi havde Kærlighed nok. Men det er Kærligheden, det skorter paa, og der er Egenkærlighed hos dem, der i den Forstand sidder paa Flæsket, at de har meget, meget mere, end de har Brug for til deres egne Fornødenheder. Da er det, jeg mener, at den Grundbetragtning maa være ledende for os, der skal se samfundsmæssigt paa Tingene, at de, der har mere, navnlig de, der har meget mere, end de virkelig har Brug for, maa afstaa noget af det for meget, de lægger Beslag paa, til dem, der kommer til, for at ogsaa de kan eksistere paa rimelige Vilkaar.

Der er et Forhold, som har været paa Tale her den ene Gang efter den anden under denne Finanslovbehandling. Man kræver fra visse Sider, at Arbejdernes Lønninger skal nedsættes: Arbejdslønnen er for høj. Jeg maa heroverfor sige, at jeg for mit Vedkommende — og jeg tror, det gælder for mit Partis Vedkommende — ser saaledes paa Tingene, at noget af det bedste, der er opnaaet i de Aar, da den radikale Regering sad, var, at Arbejdernes Vilkaar i nogen Grad blev forbedret. Jeg siger udtrykkelig: i nogen Grad, thi det var desværre ikke i nogen overordentlig høj Grad, naar man henser til Lønarbejderstanden som Helhed. Og jeg tror, det er et Gode socialt set, som vi skulde i Fællesskab bestræbe os for at opretholde i saa vidt Omfang som muligt. Sagen har ogsaa en anden Side end den, de Herrer, der rejser dette Krav, stadig fæster deres Opmærksomhed paa, nemlig den, at vi maa først have tilvejebragt det rette Forhold mellem Antallet af de Mennesker, der direkte eller indirekte er beskæftiget med at dyrke den danske Jord, og Udøverne af de andre Erhverv, saaledes at vi kan beskæftige alle dem, der baade er arbejdskraftige og arbejdsvillige. For det er et Krav, der efter vor Mening med Rette kan stilles til et velordnet Samfund, at alle, der vil og kan arbejde, skal kunne finde Beskæftigelse og finde det under saadanne Vilkaar, at de kan ernære

sig selv og deres Familie ved eget Arbejde. Og i denne Forbindelse vil jeg gerne sige til Landbruget, til mine Standsfæller, at naar de stemmer med i Kravet om, at Lønningerne skal nedsættes, tror jeg ikke, de har fat i den rigtige Ende af det Tov, man skal trække i for at løse dette Spørgsmaal. Thi de maa være paa det rene med, at der kan komme Tider, da det vil være af overordentlig Betydning ogsaa for os Landbrugere, om der er et købedygtigt Publikum i Danmark udenfor Landbrugets Rækker, som vil være i Stand til at tage den størst mulige Part af de Varer, vi fremstiller.

Til Slutning vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende dette. Det fremgik af, hvad jeg sagde i Fjor, at jeg i og for sig betragtede de gennemførte Jordlove, baade dem af 1919 og Jordloven af 6. Maj 1921, som Nødhjælpslove, der skulde hjælpe os til i nogen Grad at raade Bod paa de værste Skævheder i Samfundet. Jeg sagde allerede den Gang, at en rationel Løsning af det sociale Spørgsmaal herhjemme kan disse Love ikke bringe. En saadan kunde end ikke naas, selv om man gik endnu videre, saaledes som jeg her har gjort mig til Talsmand for. Men hvis vi for adskillige Aar siden havde været forudseende nok, hvis vi, da den stærke Udvikling med Anlæg af Baner og Havne o. s. v. begyndte, havde gennemført en rationel Grundværdibeskatning og senere var gaaet gradvis frem i den Retning, saaledes at i samme Omfang, som en Mand lægger Beslag paa større eller mindre Dele af den danske Jord, i samme Omfang skulde han svare en Afgift til det offentlige i Forhold til Jordens Værdi, vilde det have virket overfor den sociale Nødstilstand, vi staar i nu, som et forebyggende Mittel. Det er, som Lægerne tidt og ofte udtaler, bedre at anvende forebyggende Midler, forhindre Sygdommen i at komme til Udbrud, end at skulle til at helbrede den, efter at Sygdommen er skredet frem i større eller mindre Omfang. Det er jo sikkert nok, at kun derigennem kunde man paa den mest lempelige og naturlige Maade skabe saadanne Forhold, at ogsaa Folk med smaa Midler var i Stand til selv at bygge deres egne Hjem. Medens den danske Husmandsstand i de første Aar, efter at Organisationerne var kommet i Gang med deres organisatoriske og faglige Dygtiggørelsesarbejde, protesterede imod at skulle modtage Gaver — de vilde gøre deres Pligt og kræve deres Ret —, er det nu desværre saaledes, at de Jordlove, vi har gennemført, og som i